

40

EL MERCADAL

Revista de Corçà, Casavells, Matajudaica i Cassà de Pelràs



setembre
2021

HORARIS/SERVEIS

Ajuntament:

De dilluns a divendres de 10:00 a 13:30
Dilluns de 17:00 a 20:00

Consultori municipal:

Dilluns, dimecres i dijous de 9:00 a 13:00
Dimarts i divendres de 12:00 a 13:00

Punt de Trobada:

Dilluns a divendres de 10:00 a 13:30
Dilluns, dimecres i divendres de 15:00 a 19:00

Punt de Trobada Casavells:

A convenir segons veïns

Correus:

De dilluns a divendres de 9:00 a 10:00

Centre Cívic:

Cada dia de 13:30 a 21:00
Cap de setmana: obert tot el dia
Dilluns tancat

Mancomunitat:

Dimarts de 11:00 a 14:00
Dijous de 17:00 a 20:00

Llar d'infants:

De dilluns a divendres de 9:00 a 17:00

DADES D'INTERÈS:

Ajuntament 972 63 00 51
Fax 972 63 04 28
Email ajuntament@corca.cat
Web www.corca.cat

Consultori 972 63 05 63
Farmàcia 972 63 00 83

CAP 972 64 38 08

Punt de Trobada
Corçà 972 63 00 72
arc@corca.cat
cultura@corca.cat
elmercadal@gmail.com

Escola 972 63 00 79
Parròquia 606 24 05 74
Emergències 112
Sarfa 972 64 09 64
Renfe 902 24 02 02
Mancomunitat d'aigües 972 63 01 71
Urgències (mancomunitat) 629 37 32 56
Llar d'infants 972 63 06 61
Mossos d'Esquadra 088
Bombers 085
Gencat informació 012

anuncia't

Aprofitem aquest espai per fer una crida a totes aquelles empreses que desitjarien col·laborar amb la revista com a anunciants.

	2 rev	1 rev
Contraportada	190 €	105 €
Quart de pàgina	100 €	60 €
Octau de pàgina	65 €	40 €

Aquests preus són sense IVA

EDITA: AJUNTAMENT DE CORÇÀ

CONSELL DE REDACCIÓ: Gaietà Casaponsa, Benvingut Dalmau, Montse Dalmau, Jordi Fontanals, Carme Garriga, Carme Güell i Francesc Pacheco.

PORTADA: Montse Dalmau.

COL·LABORADORS: Entitats del Municipi, Lluís Aracil, Enric Frigola, Laura Pantrigo, Moisès Puig i Nora Quesada.

COORDINACIÓ: Carme Garriga.

IMPRESSIÓ I MAQUETACIÓ: DIG&TALprint - La Bisbal

DIPÒSIT LEGAL: GI-1259-96

SUMARI

Serveis.....	2
Editorial.....	3
Experiències i vivències en temps de pandèmia.....	4-5
Dia a dia.....	6-13
El català correcte.....	14
L'Ajuntament informa.....	15-18
Premi literari	
Adona't.....	19-20
Entrevista.....	21-22
Les entitats parlen.....	23-27
Sabíeu que.....	22
Les entitats parlen.....	23-27
Temps era temps.....	28-30
Sabíeu que.....	31
Recepta.....	32
Passatemp.....	33
El poble opina.....	34
Les 10 diferències.....	35

"Busquem persones amb ganes d'omplir de vida els pobles i pobles amb ganes d'omplir-se de gent". Aquest és el suggerent encapçalament d'una plataforma a Twitter, que es diu **Replibem**. Arran de la pandèmia, moltes han estat les famílies que han decidit mirar-se la vida d'una forma diferent, especialment habitants de ciutats com ara Barcelona i les de la seva àrea metropolitana. La plataforma pretén donar difusió a propostes d'ajuntaments, empreses, comerços o particulars, a qui els calen persones per "repoblar" el seu municipi, treballadors per a les seves empreses, emprenedors que es facin càrrec del seu comerç per no tenir successió, llogaters per als seus habitatges per evitar-ne deteriorament o complementar-ne ingressos...

A ciutat, veure per la finestra l'edifici de davant, la roba estesa del veí, o que l'única llum que entra sigui pel celobert és, com a mínim, pesat si hem d'estar-hi setmanes degut al confinament. Quan les autoritats aixequen una mica el peu i ens permeten sortir al carrer, fer-ho amb el soroll de cotxes, fums, semàfors, presses, aglomeracions en segons quins llocs i moments, no és un escenari que provoqui cap enveja. S'entén, doncs, aquesta fal·lera per anar a viure fora de les ciutats. Tant li fa que sigui platja, interior o muntanya, el cas és guanyar qualitat de vida. Abans era gairebé imprescindible viure ben al costat del lloc de treball; amb la millora dels transports públics i un major accés als vehicles particulars, es va anar ampliant la distància que assumíem com a normal per desplaçar-nos. Ara, però, el nombre de llocs de treball que no depenen de la presencialitat dels empleats s'ha incrementat de manera impensable respecte a la pre-pandèmia. Quants dels que esteu llegint aquest article sabeu que la vostra presència física al lloc de la feina és absolutament prescindible? Altra cosa és que l'empresa hagi pres o no la decisió de posar-ho en pràctica.

Els serveis i la mobilitat segueixen essent l'inconvenient més gran a l'hora de fer el pas. No tenim els mateixos serveis sanitaris, culturals, educatius o comercials en un petit poble que a la ciutat i, a més a més, a voltes ens hem de desplaçar força quilòmetres per aconseguir-los, però quantes hores passem al transport públic o a la carretera actualment pel fet de tenir "els avantatges" de la ciutat? Quin és el nivell de contaminació acústica, pol·lució, inseguretat, estrès que patim? Val la pena?

La resposta per a milers de persones ha estat un rotund NO i ja han anat a buscar una nova manera de viure.

Ara bé, no tot són flors i violes. Han decidit fer el camí invers a aquell que durant dècades han fet els seus avantpassats, o potser fins i tot ells mateixos, retornant a nuclis més petits. Cal preguntar-se: s'hi sabran acostumar? Saben que les vaques porten esquelles, els cavalls renillen, els rucs bramen, els galls canten i les gallines escataïnen? Són conscients que això pot passar a qualsevol hora del dia o de la nit? I no parlem del terrible so de les campanes...

Gent de ciutat, benvinguts sigueu, us ajudarem en tot el que us calgui per tal que la vida us sigui allò que heu desitjat. Tot serà fàcil si tenim clar que els pobles són com són i ho són perquè els seus habitants no els han volgut canviar.

experiències i vivències en temps de pandèmia

I una vegada acabi la tempesta, no recordaràs com t'ho vas fer. Ni tan sols estaràs segur de si realment ha acabat, però una cosa és segura, quan surtis d'aquesta tempesta no seràs la mateixa persona que va entrar. D'això es tracta aquesta tempesta.

Haruki Murakami, autor japonès de novel·les i contes.

CORONAVIRUS

Ara que estic confinat
però no pas malalt
tancat a la meua casa
on tot està endreçat
vull continuar igual
que abans de l'astrugància.

Assegut des del meu balcó
observo el carrer,
els camps de colza florits
i un passeig de bastó
essent aquest el darrer
de tots qui són eixerits.

Per sort no tot és silenci,
la quitxalla juga,
trinca, i es distreu com pot,
també potser algú comenci
a sentir i a veure un pigot
en aquets dies sense pluja.

Ens hem trobat assetjats, instal·lats
dins la casa amb la inseguretat que dona
no saber quant temps tenim el pas barrat
per una pandèmia que ni trona
ni plou, però s'escampa massa pels terrats.

Fa un any que estem esperant vacunes
que alliberin per volar com ocells,
sortir al carrer i fer engrunes
d'abraçades suaus a elles i a ells
obrint els cors com si fossin fortunes.

Gaietà, 26-04-2021

La COVID-19 que hem patit els joves

Nora Quesada

No hi ha dubte ni possible discussió que la COVID-19 ens ha afectat a tots, des dels més grans fins als més petits. Molts cops creiem que és un virus que no afecta els joves, que pel fet de ser-ho, no es troben en perill. Però, com està sent realment aquesta pandèmia des del punt de vista dels joves?

Per abordar aquest tema, he tingut l'oportunitat de parlar amb l'Òscar Ramírez, veí de Corçà de tan sols vint-i-vuit anys que va patir la Covid a finals de l'octubre de 2020. En el seu cas, des de bon principi, estava molt espantat, és asmàtic crònic i era totalment conscient del que li podia suposar emmalaltir. De fet, va començar a distanciar-se dels seus amics i va deixar de fer vida normal per evitar contagiar-se. L'única activitat que feia era anar a caminar a l'aire lliure. El 20 d'octubre va començar a trobar-se malament i el que ell creia que només era un constipat, va anar agreujant-se fins al punt que dies després li van realitzar la prova de COVID-19, de la qual, malauradament, va donar positiu. Avui dia encara no entén com és possible que es contagiés i no entén que aquells qui van pel carrer sense mascareta o sense distància de seguretat no hagin tingut cap problema. Tot i que per a l'Òscar van ser uns dies molt difícils, en concret divuit, i trobant-se molt malament, va agafar forces d'on creia que no les tenia i gràcies a la seva família, la seva parella i al Dr. Taberner va poder sortir-se'n, tot i que va arrossegar les conseqüències fins fa ben poc. Ha hagut de passar més de mig any perquè pogués tornar a fer activitats del seu dia a dia, accions tan bàsiques com pujar les escales sense afogar-se.

"A mi personalment m'ha fet més fort i a la vegada més feble, mai sabem quan pot ser el nostre últim dia. Com a jove, m'agradaria dir a tothom que la Covid no entén d'edats i que tothom hauria de fer cas de les normatives de seguretat, no és cap broma!" - diu textualment l'Òscar.

El cas de l'Òscar és un clar exemple que els joves també patim la Covid físicament, però també hem de tenir en compte totes les persones joves que tot i no haver-lo passat, hem hagut de sacrificar moltes coses, com tothom.

En el meu cas, he tingut la sort que ningú del meu entorn ni jo hem tingut el virus, però sí que aquesta situació va ser, i encara ho és, molt difícil. Em trobo en una edat en què una part important de la meva vida són els amics. I la Covid m'ho ha trencat tot. Molts cops em poso a pensar que no em puc queixar, almenys a casa estem tots bé, però tot seguit em pregunto si podré recuperar aquests anys que els joves estem perdent, i que en teoria segons el que ens havien assegurat, serien els millors de la nostra vida.

dia a dia

1 al 9 de desembre

Recollida de joguines. El punt de trobada de Corçà s'uneix a la campanya de Creu Roja perquè tots els nens puguin tenir una joguina nova, no bèl·lica i no sexista.



8, 13 i 20 de desembre

VI Mostra de Teatre Amateur a la Sala Municipal de Corçà, amb els espectacles:

Línies obertes del Grup de Teatre de Sant Hilari

S.O.S. del Grup de Teatre Maçateatre de Maçanet de la Selva

Terapèutic del Grup de Teatre Centre d'Arbúcies

13 de desembre

Estrena a la Sala Municipal de Corçà de l'espectacle familiar **VERS PER ON – POESIA POP** de la companyia Pentina El Gat.

Una manera original i creativa d'apropar la poesia a tots els públics.



18 de desembre

1er concurs infantil de postals de Nadal, amb la col·laboració de l'escola el Rodonell de Corçà. Molts nens i nenes de P3 fins a 6è hi han volgut participar. El guanyador és en Bru Borrego. Felicitats a tots!!



2 i 3 de gener

Fira de Nadal. Un dia fred d'hivern i un sol tímid i brillant van acompanyar la primera "Fira de Nadal". S'havia de celebrar al desembre però per les restriccions de la COVID es va posposar fins a gener. Parades i detalls que ens apropen a les fires del nord d'Europa. Una genial iniciativa.

5 de gener

Nit de Reis. Tot i la situació que estem vivim, Ses Majestats els Reis d'Orient han passejat pels carrers del municipi i els nens i nenes amb els seus fanalets i cants els han esperat amb alegria i molta il·lusió.

*Visca els Tres Reis
de l'Orient
que porten coses
a tota la gent...*





8 al 17 de febrer

1er concurs de màscares de carnaval, per whatsapp.

Els guanyadors:

Infantil- **Nil Perez**, premi: xec regal de 50€ en material escolar.

Juvenil- **Pol García**, premi: xec regal de 50€ en material escolar.

Adult- **Vanesa Chapinal**, premi: xec regal de 50€ per gastar en les botigues del municipi.



14 de febrer

Eleccions al Parlament de Catalunya, amb totes les mesures per garantir que la població pugui votar amb seguretat.



27 de febrer

Corça Music 2021.
Concert de Beth Rodergas.
Després de gairebé 8 anys de silenci discogràfic, la cantant Beth, pre-estrena el seu nou disc amb música encisadora i màgica.

8 de març

Dia de la dona.

ADONA'T. Descobreix les dones que tens al voltant. La iniciativa pretén descobrir a través de fotografies sinceres, naturals i delicades a les dones que tenim al municipi i/o s'hi senten vinculades, creant retrats personals que reflecteixin l'essència més pura de cada dona.

(veure pàgines 19 i 20)

9 de març

Jornada de portes obertes Online de la Llar d'infants La Bòbila de Corça.
Pares, mares, nenes i nens van poder veure des de casa les novetats de la llar d'infants pel nou curs.



20 de març

Corça Music 2021.
Concert de Lluís Gavaldà amb Joan Pau Chaves (piano).
La música és cultura i la cultura és segura.

dia a dia

4 d'abril

Una nit amb el Mag Lari. Un espectacle inoblidable amb molta màgia, humor i bona música. Els assistents surten amb un somriure grandios.



12 d'abril

Presentació del cartell del festival Ítaca 2021 a la preciosa Plaça del Firal de Corçà, amb els alcaldes i representants de cada municipi que formen part de l'edició d'enguany.



23 d'abril

Sant Jordi al balcons.
Segon concurs de Sant Jordi: guarnir balcons, terrasses o finestres amb roses llibres o dracs.
Guanyadors del concurs:
Antonia Cortés,
Família García-Costa i
Família Pérez-Chapinal.





24 d'abril

Corça Music 2021. Actuació de David Carabén - cantant, guitarrista i compositor del grup Mishima.

Una altra nit musical i màgica a la Sala Municipal de Corça.

10 de maig

Marxa del Puig Rodó: Edició condicionada per la situació pandèmica, sense hora de sortida, sense avituallaments i sense controls. Uns 13 km de caminada gaudint de l'entorn natural del municipi, amb el recorregut marcat amb guix i ruta gravada al WIKILOOC.

Diferent, però preciosa.

Gràcies, colla organitzadora!

PROGRAMACIÓ

de 10:30 a 13:30 h
Vine a jugar! amb la Família Intrèpida
Escape Room al carrer amb Artic Game Apps
Espai de joc amb Tell Fusta
Jocs gegants de fusta amb Ludiespai
Pinta els gegants de Corça, Lluís i Julià

de 16 a 19 h
Vine a jugar! amb la Família Intrèpida
Espai de joc amb Tell Fusta
Jocs gegants de fusta amb Ludiespai
Pinta els gegants de Corça, Lluís i Julià

18:30 h
La companyia La Pantomima presenta:
Genèrics
Espectacle familiar de titelles sobre la igualtat de gènere

Cal inscripció prèvia
Ús obligatori de la mascareta
Ús obligatori de gel hidroalcohòlic
Cal respectar la distància de seguretat

Més informació a corca.cat

Organitza:
Supert de:
Pacte + Estat
Col·labora:
CASA d'INICIATIVA Cívica

30 de maig

Fira LUDUM: fira del joc a la Plaça del Firal de Corça; diada de joc, diversió i entreteniment per famílies, especialment pensada pels més petits de la casa.

Amb moltes activitats per desenvolupar la creativitat i les habilitats manuals, i sobretot per gaudir del joc sense oblidar el component educatiu.

dia a dia

11, 12 i 13 de juny

Festival ÍTACA amb les actuacions de: ZOO, Clara Peya i El Pot Petit.

Música i cultura al camp de futbol de Corçà.



15 de juny

15è festival de patinatge a Corçà.

Amb un gran sorteig de 3 paneres amb productes dels patrocinadors.

Organitzat pel Club Patí Corçà.

24 de juny

Arribada de la Flama del Canigó, amb la lectura del manifest a càrrec de la corçanenca Irene Colomer, mestra durant més de 30 anys de l'escola el Rodonell de Corçà, directora de la Coral Jove, dels grallers de la Colla Gegantera i molt participativa culturalment al municipi.



28 de juny

Commemorem el Dia per l'Alliberament Lesbià, Gai, Trans, Bisexual i Intersexual.
Corçà acull i respecta la diversitat i els drets LGTBI

1, 8, 15, 22 i 28 de juliol

Cinema a la fresca, batejat ara amb el nom:

Cinema a la fresca Pere Comelles, en homenatge a aquest il·lustre corçanenc, cineasta pioner que va viure al carrer Major de Corçà.

1 de juliol: Documental Pere Comelles
Un pioner empordanés i Costa Brava, la mirada del viatger .

8 de juliol: *Padre no hay más que uno 2*

15 de juliol: *Te quiero, imbécil*

22 de juliol: *Dios mío, ¿pero que te hemos hecho...ahora?*

29 de juliol: *Onward*, de Disney Pixar



1 d'agost

Premiats del 14è Premi Literari de Corçà:

Primer premi: *En la pell de l'assassí*, de Joaquim Bohigas i Mollera

Segon premi: *De vegades t'enyoro*, de Sònia Sureda i Baró

Tercer premi: *Feta de vidre*, de Marta Rucabado i Caballé

el català correcte

PRECISIÓ LÈXICA

Convé distingir les parelles següents de mots:

aleshores/a les hores

aleshores. Adv. «en aquell moment», «llavors»: Aleshores no existien els ordinadors.

a les hores. Prep.+art+nom: Només ens veiem a les hores dels àpats.

alhora/a l'hora

alhora. Adv. «al mateix temps», «simultàniament»: Plou i fa sol alhora.

a l'hora. Prep.+art+nom: A l'hora de berenar prenen xocolata desfeta.

almenys/al menys

almenys. Adv. «com a mínim», «si més no»: Al recital, hi assistiren almenys sis mil persones.

al menys. Han donat el premi al menys dolent.

com/com a

com. «igual que», «com si fos» (en comparacions): És tan lleig com tu/ És lleuger com una daina.

com a. «en qualitat de», «en concepte de»: No se'ns va adreçar com a president del club sinó com a amic.

comte/compte

comte. m. «noble»: És una ordre del comte d'Empúries.

compte. m. «acció de comptar», «càlcul»: Ha begut més del compte/Té un compte corrent al banc.

gairebé/gaire bé

gairebé. Adv. «quasi»: Ha viscut gairebé cent anys.

gaire bé. Adv. de quantitat+adv de manera: No es troba gaire bé.

maldecap/mal de cap

maldecap. m. «preocupació». El director té molts maldecaps.

mal de cap. Locució nominal: «dolor al cap». Té migranya, és a dir, molt mal de cap.

potser/pot ser

potser. Adv. Potser no és cert el que diuen d'ell.

pot ser. (v.poder+v.ser). La reunió no pot ser tan d'hora



MAS NEGRE CB

C/ Major s/n - Tel. 972 630 589

E-17121 Corçà (GIRONA)

info@salvimir.com - www.salvimir.com

L'Ajuntament informa

SUBVENCIONS PER REACTIVAR EL SECTOR DE L'HOSTALERIA, HOTELS I TURISME DEL MUNICIPI

L'Ajuntament de Corçà va aprovar la concessió de subvencions per reactivar el sector de l'hostaleria, hotels i turisme rural. A causa de l'actual situació de crisi econòmica causada per la pandèmia de la COVID-19 i, consegüentment, les importants pèrdues provocades en el sector de l'hostaleria en el municipi de Corçà, l'Ajuntament va aprovar, per unanimitat, crear unes bases per contribuir a la reactivació econòmica d'aquest sector. L'import de la subvenció ha estat de 800 euros per als bars, bars-restaurant i restaurants, i de 500 euros per als hotels i establiments del turisme rural.

PREMI RECOLLIDA SELECTIVA DE VIDRE

Els esforços que estem fent finalment obtenen el seu reconeixement. El municipi de Corçà guanya el premi de millor resultat en categoria "Recollida selectiva de vidre de municipis de 1.001 a 5.000 habitants" de tot Catalunya. Un pas més cap a un futur més sostenible.

Moltes gràcies a tots!

NOVA GERÈNCIA DE LA MANCOMUNITAT D'AIGÜES DEL BAIX EMPORDÀ

El passat 22 de març de 2021 es van realitzar les proves de selecció per a la incorporació d'un cap de serveis de gestió i manteniment, ateses les necessitats de la Mancomunitat Intermunicipal d'Aigües i Serveis del Baix Empordà, segons les bases reguladores (BOP núm. 183, de 22 de setembre de 2020). El guanyador de la plaça ha estat el Sr. Jordi Álvarez.

SERVEI DE CÀTERING A DOMICILI

El passat 15 de febrer es va fer la presentació del nou projecte "Servei de càtering". Un projecte que neix amb l'objectiu principal de garantir una alimentació adequada i equilibrada a totes aquelles persones amb problemes de salut, persones convalsents i/o persones grans del municipi de Corçà. Per a més informació us podeu adreçar al Punt de Trobada.



L'Ajuntament informa

JOVENTUT

El mes d'abril vam realitzar una reunió amb el Consell Comarcal del Baix Empordà per tal de posar fil a l'agulla a polítiques de joventut al municipi. Van participar a la trobada: el gerent, Albert Costa; la consellera comarcal de joventut, Agnès Gasull; la tècnica de joventut, Gemma Amiel; l'alcalde, Raül Yruela; el regidor de joventut, Josep Bofill i la tècnica de joventut, Iolanda Delgado. Es va posar sobre la taula la figura d'un dinamitzador de joventut compartit i els tràmits per iniciar un conveni amb joventut entre el Consell Comarcal i l'Ajuntament.



"TRENCA AMB TOT, VIU L'EXPERIÈNCIA" NOVA CAMPANYA TURÍSTICA DE VISIT EMPORDANET

Visit Empordanet, conscient de la complexitat de l'any passat, vol oferir trencar amb tot i viure l'experiència. En aquest sentit, el vídeo d'obertura de la campanya que es va enregistrar a la Plaça del Firal de Corçà el protagonitzen els mateixos alcaldes o representants dels ajuntaments adherits al Pla Estratègic. Hi apareixen: Raul Yruela, alcalde de Corçà; Enric Marquès, alcalde de la Bisbal; Gerard Cateura, primer tinent d'alcalde d'Ullastret; Marta Chicot, regidora de Turisme de Forallac i Daniel Encinas, alcalde de Cruïlles, Monells i Sant Sadurní de l'Heura. Surten trencant l'olla d'on sorgeixen totes les experiències que es poden trobar al territori. Trencar l'olla és una tradició molt nostrada que es feia a les celebracions utilitzant una olla de terrissa com si fos una pinyata i trencant-la amb un pal. La campanya vol convidar a trencar amb tot i viure l'experiència de sentir-se com a casa vostra de la mà de la gent local.



CORÇÀ MUSIC 2021

Aquest any, els dies 27 de febrer, 20 de març i 24 d'abril es va organitzar, juntament amb RGB Produccions, el "Corçà Music".

En aquesta primera edició van participar tres artistes de gran nivell i renom: la Beth, en Lluís Gavaldà, acompanyat d'en Joan Pau Chaves, i en David Carabén (Mishima). Volem donar les gràcies a tot el públic que va apostar per aquest nou cicle i va donar suport a la cultura.

PRESENTACIÓ A CORÇÀ DEL FESTIVAL ÍTACA

El passat 12 d'abril es va dur a terme la presentació del Festival Ítaca a la Plaça del Firal de Corçà, amb el director del festival Fran Arnau i amb representació de tots els municipis que hi participen enguany. A Corçà es va celebrar el divendres 11, dissabte 12 i diumenge 13 de juny, al camp de futbol, amb les actuacions de Zoo, Clara Peya i El Pot Petit. Hi va haver una gran afluència de públic.



LUDUM, EDICIÓ COVID-19

La primera edició del Ludum, celebrada el passat 30 de maig, va ser una diada de joc, diversió i entreteniment per a unitats familiars (a causa de les mesures Covid). Amb activitats pensades i programades per a infants, joves i adults. Jocs de taula, espai de jocs per a infants, jocs gegants de fusta, escape room i pinta el gegants de Corçà, són les activitats que es van programar. El final de festa, amb l'espectacle de titelles Genèrics de la companyia La Pantomima, es va traslladar a la Sala Municipal a causa de la pluja que va caure durant la tarda.

Famílies, moltes gràcies per la vostra participació. Ens retrobem al Ludum 2022!

I' Ajuntament informa

INSTAL·LACIÓ D'UNA PISTA PUMPTRACK

Aquest estiu està prevista la construcció d'un circuit Pumptrack a l'àrea esportiva del camp de futbol municipal. Un Pumptrack és un circuit asfaltat apte per a diferents esports com skate, patins, bicicletes BMX, etc., la construcció del qual, amb salts i peraltes, permet fer voltes al circuit mitjançant una tècnica que aprofita la inèrcia del cos bombejant amunt i avall. El seu cost ascendeix a 32.000€ + IVA i està subvencionat per la Diputació de Girona.



VESPA ASIÀTICA

Instal·lades una quinzena de trampes repartides pel municipi per combatre l'expansió d'aquesta espècie invasora.

NOU SISTEMA FITOSANITARI ECOLÒGIC

El centre tramuntana realitza proves d'un nou sistema fitosanitari ecològic basat amb vinagre (Àcid acètic) a diverses zones del municipi.

ENERGIES RENOVABLES

Gràcies a les plaques solars instal·lades als barracons de l'escola, s'ha evitat l'emissió de 4.4 tones de CO₂ a l'atmosfera amb l'aprofitament de 6.2 MWh de energia generada.

RADARS PEDAGÒGICS

Des de la instal·lació dels radars pedagògics a les dues entrades de Corçà per la C-66 s'ha reduït la mitjana de velocitat a dins del municipi a 55 Km/h a l'entrada per Girona i 58 Km/h a l'entrada per la Bisbal.

PREMI LITERARI 2021

OBRA GUANYADORA EN LA PELL DE L'ASSASSÍ

*Un fet extraordinari, sembla que planificat,
va sacsejar l'aparent tranquil·litat de la Garrotxa un matí de desembre*

de JOAQUIM BOHIGAS

Joaquim Bohigas (Girona, 1974) és, actualment, professor tècnic d'FP i redactor de continguts. A *En la pell de l'assassí*, l'autor narra, des del punt de vista de l'homicida, la mort violenta de quatre persones a la Garrotxa el desembre de 2010. Malgrat que és un text en part ficcionat, perquè tota la veritat segurament no se sabrà mai, la narració ha implicat una tasca documental i immersiva en els llocs dels fets.



Tant de bo que la següent història, que ara començaré a narrar, no hagués succeït mai.

No obstant això, si va passar, és més convenient que s'expliqui. El propòsit del narrador és ser fidel a la veritat. En cas contrari, l'autoria queda, a partir d'ara, tacada. Demano disculpes si apareixen detalls erronis, que embruten i desvirtuen el text com una mala herba. Si n'hi ha, seran esmenats en una pròxima edició del text. L'autor es refia de les seves fonts, però se sent incapaç de fer el mateix amb qui els facilita la informació.

- *Perquè ho has fet?*, pregunta un dels agents de la Policia Municipal d'Olot.

- *Ho havia de fer; m'han atabalat*, contesta Pere Puig i Puntí.

Avui és dimecres, dia 15 de desembre de 2010. Un dia qualsevol d'un mes singular. És relativament aviat, al voltant de tres quarts de nou del matí. La jornada només acaba de començar; és aquell dolç inici que, lentament, no agafarà més embranzida fins un parell d'hores més tard. Un compàs de vida diferent, i força, dels que solen manifestar les grans aglomeracions urbanes, per alguns favorejat i, per d'altres, excessivament idealitzat i que, finalment, acaba descensant i tornant a cercar el que, en el seu moment, s'havia menyspreat. La Garrotxa fa la impressió que el verb vagarejar no és conjugat fàcilment. I aquell que ho fa, és situat degudament sota un epígraf que el pot marcar per a tota la vida.

El temps és el d'un arquetípic dia de tardor a la comarca, a punt d'entrar a l'hivern: una temperatura que ronda els 5 graus, compensada per uns raigs solars tènues que arriben

suavitzant un ambient humit. Serà, climatològicament, una jornada serena, sense pluges. La nit ha estat força freda, potser la que més en les darreres dues setmanes. Ha glaçat i, a les zones urbanes, els carrers estan coberts d'una suau gebrada que es dissiparà, com és habitual, aproximadament, en una hora i mitja. És temps d'abric i jerseis, de colors foscos, colls alts, cara de resignació i mans a la butxaca, esperant l'arribada del fred hivernal.

La Cuina de l'Anna és un bar i restaurant convencional, en cada poble n'hi ha més d'un, aparentment tots sobrevivint malgrat que ofereixen gairebé el mateix; no té res d'especial, ni per l'aparença ni per l'essència, amb un rètol, que anuncia el nom de l'establiment, de lletra cursiva grisosa, sobre la porta d'entrada i un altre tipus banderola publicitant, alhora, una marca de cervesa. A la nit, un focus no massa voluminós il·lumina, essencialment, el rètol i l'entrada. El conjunt, amb un dibuix molt simple, té dos colors que contrasten bé: el gris amb un de groguenc, que recorda la crema catalana. Té una entrada discreta, que a la nit és barrada amb dues persianes metàl·liques. La superfície interior és petita; és més, força reduïda per acollir dos serveis al públic -bar i restaurant- que rutllen simultàniament. Hi ha dos espais diferenciats a través del taulell. Una divisió que s'aprofita per al bar i, al fons, més recòndites, les taules disposades pels àpats. Tot el parament, els plats, les estovalles, és molt senzill, senzill i nèt, no hi ha ganes d'emboïcar-se la vida. El so que emeten els programes de televisió és la banda sonora durant bona part de la jornada dels passavolants que entren a fer un cafè, o a esmorzar. Programes que, habitualment, s'observen per compromís, per fer alguna cosa. Al costat de l'aparell, un rellotge, de

dimensions significatives, és guaitat pels clients del bar per a situar-se temporalment. Un parell de taules estan situades a prop de les finestres, a través de les quals els clients observen, discretament, el pas, escàs, de persones i vehicles pel carrer del mestre Josep Maria Gratacós.

L'establiment està radicat a redós de la rotonda que, segons d'on es vingui, dona continuïtat en l'accés als municipis d'Olot, Sant Joan les Fonts i Sant Joan de les Abadesses. Hi ha un cartell anunciador del bar-restaurant a la rotonda. El carrer es presenta com a perifèric respecte allà on es desenvolupa la vida col·lectiva de La Canya. En efecte, la zona té, en conjunt, una atmosfera de frontera, d'encreuament de camins, de lloc de pas amb presència de persones amb diferents propòsits, habitualment amb trànsit, però, alhora, fora dels espais en què els canyencs i canyencs es vinculen.

Preparant les festes, a prop, una lluminària poc potent, dèbil, formada per dues campanes grogues i una sanefa vermella que uneix, amb un disseny estereotipat, recorda, discretament, l'arribada, en els dies vinents, de Nadal. És una lluminària trista, com si fos col·locada per conivença, tendeix a ser melancòlica, que convida a reflexionar quan hom se la mira encesa, durant les gèlides nits del desembre garrotxí. Quan manxa el vent, la peça es balanceja suaument, sense risc que s'apagui o caigui.

La Canya és un aparent tranquil nucli de població administrat per la Vall de Bianya i Sant Joan les Fonts, i situat a gairebé quatre quilòmetres d'Olot. Amb un urbanisme gens complicat, no és una barriada, ni un simple barri. Té la seva identitat. És un poble sense ajuntament, amb gent gran que no distingeix entre un dia laborable i un de festiu, avis que cuiden els horts de les cases i les àvies que surten a fer encàrrecs per una trama de carrers ben ordenada. També hi ha gent jove que, en aquella hora del matí, no pul·lulen pels carrers. Aquesta és la velocitat de La Canya, on el temps sembla passar més lentament que a les ciutats. Una rutina que, sense conèixer-la, pot resultar encantadora, però, en el dia a dia dels que hi estan radicats, també angoixant, amb ganes de canviar d'aires. Veïns que, en caminar pel carrer, semblen expressar indiferència, al mateix temps que vigilen qui ets, si et creuen forà. Grups que parlen de tot i de res, sobre temes intranscendents, vorejant la xafarderia i es fixen si transites pel davant. La magnificència de la fàbrica d'embotits, que s'erigeix com una catedral en un lloc visible des de diferents punts, sembla reclamar, infructuosament, l'epicentre urbà. La Canya és, al costat del Fluvià, aquella ruralia urbanitzada, amb força serveis bàsics, que defineixen alguns pobles de la Garrotxa; no és, en aquests moments, un poble obrer, de veïns que desenvolupen una feina a les fàbriques, malgrat que la curiosa església parroquial, de nova construcció i de formes arrodonides, està dedicada al Sant Josep que treballa.

Tot i el pas continu de vehicles per la carretera d'Olot, batejada com a avinguda, durant bona part de la jornada, els seus carrers viuen embolcallats sota un silenci prodigiós.

Falten una desena de dies perquè la Garrotxa se submergeixi en unes festes d'encunyat significat familiar. A la comarca, es viuen amb intimitat, poca gent pels carrers i, si és el cas, molta tabola dins cada casa per allò de les reunions de parents. Són unes festes externament discretes, i internament intenses. En els dies festius, poca circulació de vehicles per carreteres secundàries. Pel canvi d'any, s'espera l'arribada, sobretot, de barcelonins, parelles amb fills o sense, que faran una estada curta per rebre el 2011 en alguna de les cases rurals que, a les darreres dècades,

han proliferat. Des dels dies de festa de la Puríssima, la Garrotxa ha estat commutant la pell. El Nadal garrotxí és, emmarcat, un paisatge nevat a la plana, en què hi ha una masia aïllada, que té edificacions contigües amb ús per a les tasques agrícoles i ramaderes, que treu fum a través d'una xemeneia. Encara que, per aquestes dates, és poc probable que nevi. És, aquesta, una imatge bucòlica, estereotipada, però, alhora, basada, se suposa, en alguna exactitud. És un Nadal de cases aparellades no excessivament ni necessàriament ostentoses, amb arbres decorats al jardí i lluminàries, algunes de les quals intermitents, que s'encenen i apaguen quan es fa fosc, que afavoreixen una atmosfera íntima i acollidora que no a tothom agrada. Absència de corones de flors a les portes, i d'altres tradicions decoratives que no són pròpies, però sembla que es voldrien instaurar.

Sovinteja una interpretació de la comarca com una Arcàdia en què els habitants conviuen, de manera simple i sòbria, en plena comunió amb l'entorn natural.

Però avui no serà un dia qualsevol. Hi ha fets que trenquen, esmicolen, la rutina sense aparent previsió i veremellen, per alguns, i per sempre més, un dia del calendari.

Pere Puig i Puntí, que, tot i que està empadronat a Sant Joan les Fonts, viu en una també color cremosa casa de traç poc complex, i amb aparença desordenada, en el número 8 del carrer Armenguer de Sant Esteve d'en Bas. Conviu amb el pare octogenari, de nom Lluís, vidu i malalt. Té, avui, una expressió espantadissa, inquietant. Expressa unes intencions gens bones d'ençà que s'ha llevat per anar a treballar a La Canya. Hi ha quelcom que l'ha estat neguitejant les darreres setmanes, martellejant com un corcò. I avui és el dia de solucionar-ho, busca allò de quedar flegmàtic, de treure's de sobre aquell malestar que l'està torturant. Una incipient barba potencia una semblança descurada. Blanquinós de cara, conserva poc cabell, sí que, sobretot, a la part posterior. No arriba als 170 centímetres d'altura. Té 57 anys, solter, sense fills, fama de ser una persona, almenys, curiosa, d'hàbits no massa usuals, que es fa percebre entre els veïns.

La rumorologia no va més enllà. Crida l'atenció el delit per la roba de camuflatge, que fa servir a vegades. Entra dins aquell sac qualificatiu de persona 'rara', estranya, tot i que acompleix una vida ben corrent, sense capítols de violència ni episodis, generalment, excessivament extravagants. Ha tingut trets antisocials? Alguna falta de respecte cap a alguna persona? Ha obviat, premeditadament, alguna norma social? Pere Puig és considerat com una persona que va a la seva, com d'altres, és la definició més exacta. Socialment, ni està aïllat ni té, aparentment, un rebuig del seu entorn més immediat. Ell mateix adopta algunes conductes i actituds que el fan desmarcar socialment. Potser ha desenvolupat, a través dels anys i fruit d'experiències no massa positives, una autoestima baixa. No tolera les petites frustracions de la vida quotidiana? Introvertit, tímid, té poques habilitats comunicatives, també per a resoldre conflictes, sembla una mica ressentit contra allò que té, i ocorre, al seu voltant. Xerra amb veu baixa i amb escassos mots, construint frases molt elementals, com si estigués mesurant tot el que està pronunciant. Ha anat apilonant un malestar interior que tot apunta que vessarà en la direcció més equivocada. És obsessiu? Quins són els fets adversos que, ara, han estat sumant i estan a punt de vessar? Té una germana, de nom Pilar, casada, que viu a Olot.

Pere Puig vesteix uns pantalons grisos i jersei estampat amb cremallera a la part superior. Un anorac color marró, que porta obert, el protegeix del fred, encara moderat.

Arriba al bar conduint un cotxe marca Suzuki model Vitara de color blau. És un vehicle tot terreny, escaient per a circular per les carreteres d'asfalt i terra de la comarca. No tant si volgués accedir a zones muntanyoses, més esquerres. Té el disegni nítid. I el cos, en tensió. És com respon davant d'una situació que l'interpreta com a excepcional. Pere Puig s'experimenta baronívol, eufòric, es vol reivindicar, el pensament pren una velocitat ràpida. És molt sensible a qualsevol estímul visual o sonor, experimenta unes sensacions mai viscudes, de no poder tornar enrere, que l'únic camí és continuar endavant, sense possibilitat d'aturar-se. A punt per a afrontar qualsevol decisió, encara sigui molt entrebancosa. Observa les minúcies del paisatge urbà que, fins aquell moment, havien restat sense atenció. És hipersensible, copsa el seu voltant com a magnànim, de formes exagerades. El carrer del mestre Gratacós no és massa ample. Una sola direcció. Aparca el cotxe a davant. Discretament. Circula l'autobús escolar amb els nens i les nenes que estan a punt d'iniciar la jornada acadèmica a l'escola Castanyer de Sant Joan. També intercanvia breus paraules amb dos veïns. A un d'ells, que li ha dit que, aquell matí feia fred, ha replicat, sense dubtar, que sabia com afrontar la baixa temperatura. Molt convençut. Ho faria en breus minuts, això ho té més que clar.

En el moment d'entrar dins el bar, porta una escopeta de caça major parcialment oculta a la jaqueta, i carregada amb 5 bales. Arma que pot matar a desenes de metres a distància. Bon aficionat a l'activitat cinegètica (surt a caçar senglars), té la documentació en regla, inclòs el test d'aptituds psicofísiques. L'arma que porta és la usada en les jornades de cacera. Podia haver-se emportat una escopeta, més petita i, per tant, més manegívola. L'aparell que agombola fa basarda, per l'aparença i les dimensions. L'entrada de Pere Puig al bar-restaurant no provoca cap advertiment particular. Responsables i clients continuen fent la seva, el coneixen sobradament, des de fa molts anys. Resta quiet, durant brevíssims segons, que poden arribar a ser eterns. La quotidianitat no s'altera, continua una lleugera remor, suma de les converses i el soroll metàl·lic dels aparells que fan funcionar l'humil establiment en què tots convergeixen.

Joan i Àngel Tubert, de 62 i 35 anys respectivament, pare i fill, responsables de l'empresa de construcció on treballa Pere Puig, esmorzen amb una desena de persones. L'empresa, domiciliada a Olot, treballa, en aquells moments, en una obra situada a prop. Hi ha un rètol a la tanca metàl·lica que així ho indica. Pere Puig fa de paleta pels Tubert des de fa una vintena d'anys. És un treballador reputat com de confiança; no sé si, pel tarannà amb què respon en algunes ocasions, molt apreciat entre els companys de professió; feineja bé, no hi ha dubte; per això, ha tingut continuïtat. La crisi econòmica, que ha impactat sobre les constructores, fa perillar el seu lloc de feina. Ell ho intueix, i així ho expressa quan té ocasió. Li deuen diners. Pere Puig no està massa de romanços. Si bé l'obligació del treballador és portar a cap la feina encarregada, l'empresari ha de complir el compromís de pagar el salari. A la comarca, força petites empreses estan, des del 2008, en la mateixa circumstància. No hi ha feina, el personal és despesa, els comptes han d'estar equilibrats. La solució és acomiadar. Quan passa, el cas és, sovint, motiu de conversa en els bars; la por entra, de ser el pròxim a qui li tocarà la rifa.

Pere Puig havia freqüentat La Cuina de l'Anna, fins fa, aproximadament, un any. Va deixar d'anar-hi després de tenir un petit incident amb una cambrera. Un comentari de tipus sexual, sense importància i comparable amb una broma, això sí, sexista, havia aixecat una paret entre ell i l'hàbit de

dinar a l'establiment. Aquesta incidència s'hauria pogut reconduir amb facilitat. Però mai es va arribar a resoldre. Tampoc es vol topar amb els seus caps a l'empresa i, per aquest motiu, fa els àpats en un altre restaurant.

Avança lentament, sense dir res, sigil·losament, amb caució, per l'interior del local...

- *Mans enlaire, això és un atracament!*

Localitza, amb una llambregada, la taula on hi ha els Tubert, i acompanyants, esmorçant. Observa si hi ha altres dues persones amb qui es vol trobar. Aquests darrers no els detecta. No li tremolen les mans, Pere Puig té assumit que és un expert caçador. Sap reaccionar ràpidament per assegurar-se la peça. Sosté l'arma amb fermesa a fi que el cos contraresti l'impacte del tret i, al mateix temps, suauement per a realitzar l'acció correctament. Recolza la culata a l'espai que hi ha entre el pectoral i l'espatlla, alinea l'ull a la mira i apunta l'arma cap al primer dels objectius. Com una cacera. Enmig de l'estupefacció de tothom, que entenen el que passarà en breus segons, prem el gallet amb un moviment sense vacil·lacions, dispara, amb fermesa, en silenci, molt a prop, a boca de canó. L'expressió facial de qui serà un assassí transmet ganes de no errar, la percepció de tenir poder davant aquell grup. Els ulls de Pere Puig estan molt oberts i transmetent fredor, com si estiguessin realitzant un esforç sobrenatural per ajusticiar.

Dispara amb consciència i seguretat. Primer contra el pare, directament al cor; després, contra el fill, que fa un moviment ràpid, espontani, per a defensar-se. Els trets produeixen un so sec, que s'allarga, disminuint la intensitat progressivament, un parell d'eterns segons. Hi ha un gran rebombori. El soroll és semblant a l'explosió d'un petard, d'alta intensitat, molt profund, en un local tancat. La mort és instantània. Contempla l'estupor que ha creat entre els acompanyants del pare i fill, quiets i buscant protecció amb el cos. S'han sentit crits, de pànic, de no control. En un moment determinat, la confusió per allò que està passant provoca una atmosfera molt i molt ansiosa, neguitosa, impacient. Pere Puig ha estat capaç, impertorbablement, amb serenor, de matar a les dues persones que volia. La persona que esmorzava entre el pare i el fill ha sortit il·lesa.

Rebobinant, l'escena es desenvolupa a càmera lenta i amb un agònic crit de fons.

Fuig del bar amb celeritat. Ningú es creu allò que ha vist. Ningú és capaç de reaccionar, d'aixecar-se i perseguir aquell assassí que acaba de marxar per la porta. És la sensació d'estar vivint un somni, un molt mal son, com si, ben aviat, hom s'hagués de despertar, encara que anguniosament, adonant-se que, en realitat, tot és un efecte capritxós de la ment. Però aquest no és, precisament, el cas. Un silenci atapeït ressegueix l'establiment.

Els cadàvers estan a terra, sota el rellotge clavat en una paret de to també groguenc.

Feia temps, uns mesos, que Pere Puig ha estat amanint aquesta terrible matança.

Havia avisat prèviament? Havia existit algun indici que fes pensar en aquest desenllaç?

Entra al Suzuki Vitara, i arrenca el cotxe en direcció a Olot, executant les maniobres amb cert nerviosisme i rapidesa. Silenci a l'interior del vehicle, ni música ni notícies. Està vivint, conscientment, una situació imaginada. Molt difícil d'explicar només amb paraules. Sembla com si veiés l'entorn més immediat a través d'un filtre. Mentalment, es promet estar atent de la circulació a fi de no tenir cap accident.

Tot segueix el pla previst. Amb les dues mans agafades al volant, es posa a l'aguait dels vehicles que circulen pel seu carril. Copsa els cotxes del sentit contrari, que tot apunta que circulen a una velocitat més alta de l'habitual. Les imatges de l'assassinat es comencen a reiterar a la seva ment. Busca arguments, justificar les dues morts. Decisió que s'havia anat coent a foc lent, amb temps i absoluta discreció. Enumera els perquès. Li entra una sensació de desfogament, d'expansió vital, com si hagués saldat un deute que tenia pendent. Creu que la decisió està justificada. I això ho vol explicar. Una venjança que, no obstant això, té continuïtat. Són quarts de deu i falten uns quatre quilòmetres per l'altre destí. L'edifici de La Cuina de l'Anna, i la desgràcia a l'interior, va quedant enrere, en la llunyania.

Recorda les imatges a càmera lenta, en blanc i negre, a la manera d'un film policíac.

Arriba a la rotonda i encara la carretera d'Olot. Veu el cartell de sortida de La Canya i, ahora, el d'entrada a la capital. El camí fa pujada. El paisatge és rodejat de muntanyes, però Puig continua només tenint ulls pels cotxes, ara, per aquells que circulen pels dos carrils en la seva mateixa direcció. Disposa d'escàs temps. A la segona rotonda, es fixa en el cartell de velocitat controlada per radar, passa per l'avinguda de Girona, li costa girar a l'esquerra per agafar el carrer de l'escultor Llimona, circula per l'avinguda de l'Onze de Setembre i entra al carrer del bisbe Lorenzana. La Caritat, amb façana de pedra i porta de fusta amb reixes als vidres, queda, per uns moments, a la dreta.

En aquest trajecte, Pere Puig ha col·locat dues bales més a l'arma, que resta al costat.

Veu amb forma d'esquelets els arbres despulats arrelats a vora la calçada.

Com més s'emplaça al centre de la ciutat, major és el nombre de persones que va trobant. Observa les dones, grans, que caminant amb parsimònia per la vorera, es dirigeixen a fer la compra al mercat municipal. Una rutina més. Olot expressa, aquell matí i en aquella hora, el fet de ser una ciutat mitjanament dinàmica, de costums.

A mesura que s'hi apropa, localitza l'oficina de la Caixa d'Estalvis del Mediterrani, coneguda per les sigles CAM, emplaçada al carrer Camil Mulleras, al centre de la ciutat, davant el mercat. És client des de fa anys, coneix força bé els treballadors i, aquests, fa temps que el tenen considerat com a un client normal i corrent, amb els matisos que siguin necessaris. Pere Puig copsa, en aquell moment, un carrer extremadament llarg i profund. Al fons, veu l'arbreda de la Plaça Clarà. Inspira i espira. Troba en vermell el semàfor del xamfrà dels carrers de Joaquim Vayreda, i Rengle. Atura el vehicle i fita al seu voltant. A la dreta, té una zona de jocs infantils. Pensa que hi ha massa gent que travessa el carrer per anar al mercat. Està molest, frisós, vol arrancar. Semàfor en verd, li costa entrar la primera marxa. Un tens joc de peus i mans amb l'embragatge, i el vehicle arrenca tímidament. Cerca un buit. Marca l'intermitent de la dreta. Deixa el vehicle davant l'oficina, estacionat en doble fila, intermitents funcionant i claus posades.

La façana de la sucursal destaca poc respecte de la resta d'edificis d'aquell tram de via. Hi ha dos rètols que mostren el nom, la marca i el logotip de l'entitat financera, i, de manera subtil, el taronja i el blanc es reivindiquen com els colors corporatius. Hi ha dos rètols tipus banderola. Amb ímpetu, empeny cap enfora la porta de l'oficina. Observa, abans d'entrar, durant un parell de segons, la seva cara espantadissa, poruga, temorencia, en el mirall que emplena, interiorment, el marc interior de la porta.

Amb pas ferm i decidit, es dirigeix, sense aparent por, cap a la zona d'atenció als clients. Localitza, amb la vista, les dues persones que són el següent objectiu. No té aturall.

- *Mans enlaira, això és un atracament!*

Amb la mateixa escopeta, sense tampoc dir cap paraula, dispara contra els dos treballadors. Sense manies, ni vacil·lant. Rafael Turró, el subdirector de l'oficina, de 46 anys, i Anna Pujol, de 52, que hi treballa atenent clients, són les víctimes. L'escena queda registrada per una càmera, que immortalitza la manera freda d'actuar de l'assassí. Una víctima darrera l'altra, malgrat que Turró, en el primer dispar, esquivava la mort en poder-se moure i cercar refugi. La mort d'ambdós també és instantània. El soroll dels trets, un altre cop, secs, deixen una reminiscència sonora que s'allarga durant pocs segons, com si no volgués desaparèixer, ho fa de manera molt lenta, lentíssima. Mira ambdós cadàvers durant escassos segons, enmig d'un dens i saturat bassal de sang.

Una senyora d'avançada edat, de cos dèbil i pas parsimoniós, entra per fer una gestió en el caixer. Desconeix el que ha estat passant, en aquell punt, fa escassíssims instants.

- *Si no marxa, la mataré,* deixa clar Pere Puig.

- *De bon matí, estem de broma,* contesta la dona.

- *És seriós, marxi si no vol que la mati,* li rebla l'assassí.

Només han passat uns 15 minuts i ha matat quatre persones, utilitzant cinc bales. Les que volia matar, sense errors, ha estat capaç de discriminar. Persones com a objectes.

Sortint del lloc dels crims, Pere Puig, encara amb expressió temorencia, topa amb una patrulla de la Policia Municipal, que havia clissat el Suzuki Vitara mal aparcat en doble fila. Una vianant els ha explicat que ha sentit uns trets, però que no sap d'on el soroll ha vingut. Els agents, en sentir-ho, es preparen, amb promptitud, per a una intervenció urgent.

L'assassí és al carrer. Pensa, per uns moments, provocar un tiroteig amb la policia per morir. Mira els ulls d'un dels agents. Aixeca les mans. Confessa que ha pelat a quatre persones. No oposa cap resistència, es deixa portar. Està dèbil, feble, extenuat, molt cansat, sense força, el cos adormit. Li pesen els braços. Abaixa el cap. Seria incapaç d'escapar-se, de fugir de la policia. A on aniria? A refugiar-se a la Plaça Clarà? A intentar despistar corrents per les parades del mercat? O per dins l'Hospital de Sant Jaume? Això és impossible. No té, ni vol, escapatòria. Aquell conflicte interior, que l'havia instat a prendre la decisió de planejar i executar els crims, ha deixat d'existir i n'apareix un altre, sobre les conseqüències que porta haver assassinat quatre persones. Li importa poc, per no dir gens, tot allò que vindrà a partir d'aquell moment. No està a les seves mans. D'altres decidiran per ell. Se sent vulnerable, sense esma de fer res. La pell s'ha tornat pàl·lida, més blanquinosa. Experimenta remordiments. Deixa de ser ell. L'escopeta, encara plena de munició, mira el terra. En agafar-la, un dels agents, en un moment de tesor, dispara per error una bala, que vola, topa, i trenca, el marc de la finestra central de la primera planta de l'edifici continu, on hi ha la Funerària Puig, acabant sobre la calçada del carrer.

L'assassí, confés, acaba de signar la darrera escena, del darrer quadre, del crim.

Tenia càncer i havia de passar comptes abans que no fos massa tard.



“L’acte més valent per a una dona és pensar per si mateixa i en veu alta”.

Coco Chanel, dissenyadora



Un aplaudiment per a totes aque-
lles dones que es van fer més fortes
gràcies a algú que no les va saber
valorar.

TINA SERRAHIMA

Gaietà Casaponsa

La Tina Serrahima té 82 anys i fa temps que col·labora en el programa SER GRAN EN DIGNITAT de Càritas la Bisbal acompanyant la Maria, persona de la mateixa edat que necessita companyia i ajut per tenir deficiències visuals. SER GRAN EN DIGNITAT és un servei de Càritas inclòs en el Programa d'Acompanyament a la Gent Gran com el projecte d'Apadrinar un Avi. La finalitat de SER GRAN EN DIGNITAT consisteix a donar suport emocional a aquelles persones grans que viuen soles o en residències, que pateixen solitud no volguda i els cal el suport de persones properes per tal de ser escoltades i acompanyades. El projecte a Corçà compta amb el suport de l'Ajuntament i està inclòs en el programa de Salut i Vellesa del municipi dirigit a les persones grans en general, amb l'objectiu de fomentar l'autonomia i el benestar personal i familiar en un treball en xarxa comunitària, on intervé Càritas.

Tina fa 20 anys que viu a Corçà, poble que va conèixer per la seva filla. Quan es van jubilar ella i el seu marit van decidir marxar de Barcelona i anar a viure a aquest poble del Baix Empordà. Nascuda dintre d'una família culta, li ha interessat sempre el que succeïa el dia a dia, fet que fa que la conversa amb ella sigui amena, fluïda i molt àmplia.

Com et definiries?

Soc una persona que sempre m'ha interessat el que passava al meu voltant. He intentat col·laborar en els llocs on he estat, i tinc una formació cultural, catalana i humana vinguda de la situació familiar. He treballat en una escola a Barcelona. Tinc molta traça a fer treballs manuals i encara guardo en aquesta casa moltes coses fetes per mi, com aquests cistells que veus. Jo no puc estar ni tancada ni parada, i amb la situació actual em trobo incòmoda.

Com és que estàs a Càritas?

Jo volia col·laborar com a mestra de Català, però no fou possible i, aleshores, l'antiga alcaldessa em va dir que podia fer aquest servei d'acompanyament a gent que ho necessitava, i és així que vaig entrar a Càritas.

I com t'hi trobes?

Càritas és una organització que ajuda la gent i amb qui val la pena col·laborar-hi. Jo m'hi trobo còmoda, i, abans, quan podia anar d'un lloc a l'altre anava a parlar amb companyes que feien altres serveis, com el rober. Jo els deia que era un gran servei i que caldria actualitzar-lo continuament.

Com t'ha afectat la COVID en l'aspecte de voluntària?

La COVID m'ha afectat com a tothom a nivell personal. Jo soc una persona molt activa, i cada dia feia una activitat que ara no puc fer: visitava gent, a més de la Maria, també ajudava altra gent fora del servei de Càritas que avui encara anem a passejar juntes. Anava a jugar a la petanca que ara ho han prohibit, a cartes els diumenges, feia un servei a l'escola ensenyant lectura a nens amb dificultats lectores, un servei de voluntaris de la Fundació Josep Pallach... Tot això i més ho he perdut, la vida familiar amb els fills i els nets, per dir-ne més. A nivell de voluntària anava a veure la Maria, parlàvem, sortíem a passejar, saludàvem els veïns; tot això no es pot fer. Era bo per a mi, i per a ella; jo la veig molt contenta quan la veig a veure. Quan necessita alguna cosa em truca i fa sentir-me útil. Ajudar et fa sentir bé.

Qui és la Maria?

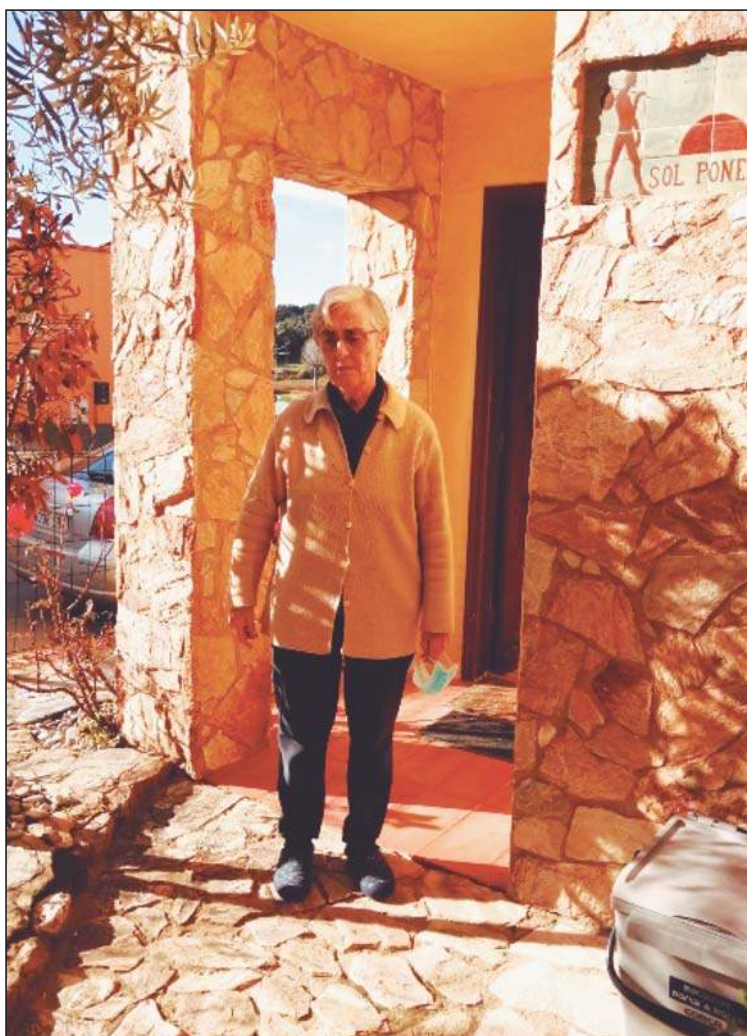
La Maria és una veïna de Corçà que procedeix d'Andalusia i fa molts anys que hi viu. Necessita ajut, cada dia hi veu menys, diria que molt poc. Rep ajuda des del servei socials, està en contacte amb la Montse de Càritas i jo anava a passejar amb ella com a mínim un cop a la setmana. Ara amb la COVID això no ho puc fer, però la truco cada dimecres a la tarda, i a vegades hi estem més d'una hora. Ella, com tota la gent sola, té necessitat de parlar amb algú. Aquest és un gran problema amb la situació actual per a la gent gran.

Què et sembla si la truquem i parlem per telèfon?

La Tina li truca i posa mans lliures i amb el meu telèfon enregistrem la conversa. La Maria entén el català i diu força paraules, i la conversa la fem emprant català i castellà. Tot seguit m'explica les seves dificultats visuals, em parla de la seva terra d'origen, a prop de Granada, amb molta il·lusió. Em diu que fa 53 anys que viu a Corçà. Per a ella la Tina és més que una amiga, l'ajuda sempre que la necessita, a vegades a fer gestions que ella no pot fer. Em diu que amb la Tina es porten "como los ángeles, no me falla nunca, cada miércoles hablamos largo y tendido". Riem una estona i té moltes ganes de parlar, no em coneix i no es fa estranya. M'explica que amb la Tina hi havia alguna tarda que prenien xocolata, però diu: "xocolata a la tassa i con melindros o lo que haya" perquè em quedi clar. "A mí lo que me falta, es poder salir a caminar, porque sino me quedaria encogida". Estaríem molta estona parlant. És molt agradable.

Creus que amb el COVID hi ha més gent que necessita ajut?

A Corçà tenim gent gran que viu sola. Molts tenen suport familiar, però d'altres no. Ja t'ho he dit abans que la falta de comunicació en què ens trobem els qui vivim sols és com si ens haguessin robat alguna cosa. Tots necessitem parlar, és innat a la persona humana. Ara no pots fer cap activitat i per tant hi ha moltes hores de solitud. Hem hagut d'adaptar-nos a una situació nova. Jo tinc una persona que ve a ajudar-me uns dies a la setmana, i ens apreciem mútuament molt, fa molts anys que ens coneixem, i ens sentim com de família, ella coneix els meus i jo conec la seva. Contestant la teva pregunta suposo que hi ha gent que necessita que algú l'ajudi, però el problema és que no tothom que ho necessita ho demana. Tampoc sé si hi hauria més voluntaris per fer-ho, crec que hi ha gent que ho faria si coneguessin la necessitat.

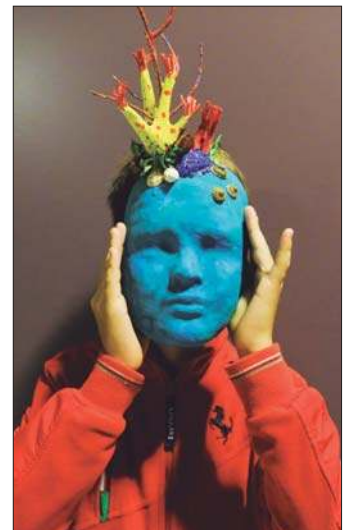


les entitats parlen...

L'ESCOLA EL RODONELL

Inund'Art

Som els nens i nenes de l'escola el Rodonell de Corçà i us explicarem el projecte que hem fet amb l'Inund'Art. L'Inund'Art és un festival d'art que es fa a Girona durant un cap de setmana. Es fan exposicions d'art de diferents artistes al carrer o a dins de museus. A nosaltres ens ha tocat fer la **senyalèctica** del festival per indicar la localització de les diferents exposicions. Qui ens ha guiat en tot aquest procés ha sigut la Xènia Gasull, una artista que experimenta amb molts i diferents materials i que fa 7 anys que col·labora amb l'Inund'Art. Cada any la Xènia va a diferents escoles a preguntar si volen participar en el projecte de l'Inund'Art. A la nostra escola hi va venir el curs passat, però amb el tema del Covid, la pandèmia i el confinament, no ho vam poder acabar. Aquest curs, la Xènia ha tornat a venir, però ara, en comptes de tenir tres mesos, hem tingut tres setmanes i prou. Per sort hem tingut temps per fer-ho i acabar-ho tot. La **senyalèctica** consistia a fer màscares plenes de corall, una espècie que s'està extingint. Ja us explicarem com va anar tot el procés. Per fer els coralls vam utilitzar rotlle de paper de vàter i després els vam enganxar a les màscares. També hi vam enganxar fulles de colors, pals, petxines. L'estructura de les màscares la vam fer amb guix i aigua i amb l'ajuda de dos maniquins. Posàvem crema a la cara del maniquí i hi mullàvem paper de cuina que enganxàvem a la cara amb esponges de maquillatge. Llavors, les tires de guix les escampàvem per sobre el paper de cuina. Les vam pintar i reforçar i cadascú va poder decorar-ne una al seu gust. En vam acabar fent unes 32. Van quedar molt maques. Quan ja ho vam acabar tot, els de cicle superior vam anar fins a Girona amb autobús per penjar la **senyalèctica**. Després d'esmorzar a la Copa vam anar a la Fundació ValVi on vam penjar 3 o 4 màscares. Seguidament vam enfilarnos cap a l'església de Sant Nicolau on també vam col·locar un parell de màscares. En volíem penjar una a sobre de la porta però ningú hi arribava i vam fer pujar una nena a les espatlles d'una mestra. Va quedar preciós! Per últim vam anar a la Carbonera, on ens vam trobar amb la Raquel Moron (directora de l'Inund'Art) i també hi vam penjar diverses màscares. Un cop feta la feina, la Xènia també ens va explicar diverses llegendes de Girona, com la de les Mosques i Sant Narcís, la del Cul de la Lleona, la de la Bruixa de la Catedral o la de la Majordoma de Sant Narcís. Després, vam anar a dinar als Jardins de la Francesa, un parc amb bancs i arbres. Vam estar tota la tarda allà i vam jugar a alguns jocs abans de tornar. La veritat és que ens ho hem passat molt bé!



les entitats parlen...

GRUP DE GENT GRAN DEL PUNT DE TROBADA

Les tardes de dilluns, dimecres i divendres, un grup de dones ens reunim al Punt de Trobada. Entre una cosa i altra el temps vola!

L'ànima de tot plegat, la Nico, proposa activitats, ens anima, ens escolta i dinamitza les tardes de reunió. El que fem és distreure'ns, passar-ho bé, aprendre coses noves, treballar la memòria i la lògica (les àvies en diem fer i pensar). Parlem d'abans i d'ara, de receptes de cuina, de les novetats del poble, de com fer servir les herbes medicinals i culinàries, de la Covid, de com ens ha canviat el dia a dia. I mai oblidem les celebracions, el dia de la Santa Patrona, el Dia de la Dona, el Nadal, la diada de Sant Jordi. Abans de la pandèmia, quan no hi havia normes Covid, aquestes diades les acabàvem amb una petita berenada; ara, ho deixem per quan es pugui. Els mesos de confinament vàrem enyorar tant aquestes trobades!

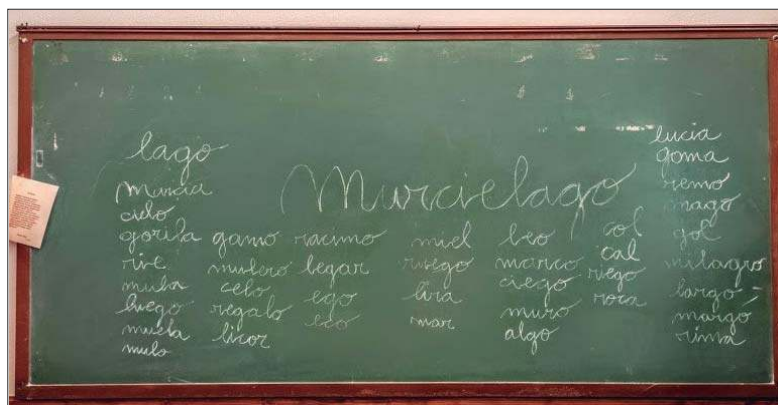
Ja fa temps que hem retornat al Punt de Trobada, continuem passant-ho molt bé. Amb aquest escrit volem compartir el que fem i convidar-vos-hi.

Aquest mes d'abril una de les propostes era la de crear paraules a partir d'un mot que contenia les cinc vocals i cinc consonants. Calia tenir en compte que ni la vocal ni la consonant es podien repetir!

Doncs, som-hi, a pensar!

A la pissarra hi ha escrit, MURCIELAGO. De mica en mica, a poc a poc, s'anava omplint la pissarra. El primer dia en varen comptar quaranta! I el segon passaven de cent! Podem arribar a dues-centes?

Bona tarda i moltes gràcies!



PARRÒQUIA DE CORÇÀ

Roser Darder

El sis de juny, l'església va celebrar el dia de Corpus. Els més joves no sabran de què parlo; potser poden associar-ho amb la Patum de Berga o amb les catifes de flors que es fan en diferents poblacions. Les persones més grans sí que recorden com es celebrava aquest dia a Corçà i a la majoria d'indrets del país.

El dia de Corpus és gairebé el mateix que el dijous de la Setmana Santa, però amb una celebració alegre i festiva.

El Pare Jordi va proposar tornar a fer alguna cosa més festiva després d'aquest any tan convuls: "la ginesta és la missatgera del Corpus, on la posarem?" I d'una cosa vam passar a l'altra fins arribar a fer la catifa que veieu plena de flors i colors. Per a les persones que aquest dia anaren a l'església fou molt emotiu, molts records de temps passats.

Nosaltres ho vam preparar amb molta il·lusió i si és possible un altre any hi tornarem.



RETTALLS D'HISTÒRIA

El Corpus Christi o Corpus, es una festa de l'església catòlica destinada a venerar l'eucaristia. És una festa d'origen medieval instituïda pel papa Urbà IV l'any 1262. Una de les expressions característiques del Corpus són les enramades o catifes de flors.

Barcelona i Girona van ser les segones ciutats del món que van celebrar el Corpus amb una professó. Aquesta professó era un acte on normalment es personificava la unió entre el poder civil i religiós. La jerarquitzada societat medieval es veia perfectament reflectida en el seguici processional.

Al cap dels anys darrera les autoritats eclesiàstiques i civils, els nois i noies que havien fet la primera comunió i la comunió solemne formaven part de la professó.

Foto de l'any 1949 dels nois i noies que van fer la comunió solemne a Corçà



Drets d'esquerra a dreta: Josep Peiró, Dolors Puigvert, Dolors Marull, Paquita Qubert, Teresa Fabrellas, Carme Balmaña, Comas, Roser Puignau i Josep Vilosa.

Asseguts d'esquerra a dreta: Joaquim Prim, Josep Garriga, Mossèn Palahí, Robert Casas i Joan Mir.

les entitats parlen...

CLUB PATÍ CORÇA

15è Festival de Patinatge del Clup Patí Corça

Benvolguts/des,

El diumenge dia 20 de Juny a la tarda es va celebrar a la Sala del nostre municipi la cloenda del curs 2020/21 del Club Patí Corça.

El club va organitzar el 15è Festival de patinatge, on es van convidar als clubs C.P Bisbalenc, C.P Mont-ras i en Dídac (fundador del nostre club, un senyor de 80 i molts anys que ens va demostrar que el límit de l'edat se'l posa cadascú).



Al festival hi va haver vuit balls d'exhibició, on les nostres i les altres patinadores ens van demostrar tot el que han anat millorant i après al llarg d'aquest curs.

Gràcies a tots els col·laboradors del municipi es va organitzar un sorteig de tres paneres, que eren molt variades i completes.

I gràcies també al grup de pares i mares de les nostres patinadores que van participar en la decoració i muntatge del festival.

També agraim molt l'ajuda de l'Ajuntament de Corça.



CORAL DE CORÇÀ

En l'últim any i mig, des que va arribar la pandèmia de la Covid-19, les nostres vides han canviat molt. Ha afectat a totes les dimensions de la nostra vida: individual, col·lectiva, social, cultural, política i, sobretot, sanitària. Ha capgirat moltes vides, individualment o al si de la parella, família, grup d'amics...

Aquests canvis han afectat també a la nostra estimada Coral de Corçà.

Aquí deixo una reflexió que ha fet la Marina Pagès, la seva directora:

"Ha plogut molt des de que els integrants del grup de la Coral de Corçà ens van fer aquesta foto l'estiu del 98.

En aquells dies el director era en Josep Carreres, que ens va deixar ja fa uns anys i al que recordarem sempre. Durant els darrers anys he tingut la sort de dirigir aquesta formació musical i per diverses circumstàncies, he decidit tancat aquesta etapa i deixar la direcció de la Coral. Evidentment la Covid-19 no ha ajudat gens.

Encara ens queden per fer un parell de xefles entre els companys i parlar de la continuïtat dels cantaires que desitgen seguir endavant amb la Coral,

Gràcies per aquests anys i una abraçada a tots"

De moment ho deixem aquí però us convidem a llegir les reflexions i anècdotes que en el proper número de la revista el Mercadal farem amb els components del grup de cantaires, així com amb la seva directora.



MOLTES GRÀCIES PER OMPLIR ELS CORS D'AMISTAT I MÚSICA DURANT TOTS AQUESTS ANYS.



temps era temps

ELS CORÇANENCS I LES AMÈRIQUES.

Maria Carme Güell Parnau

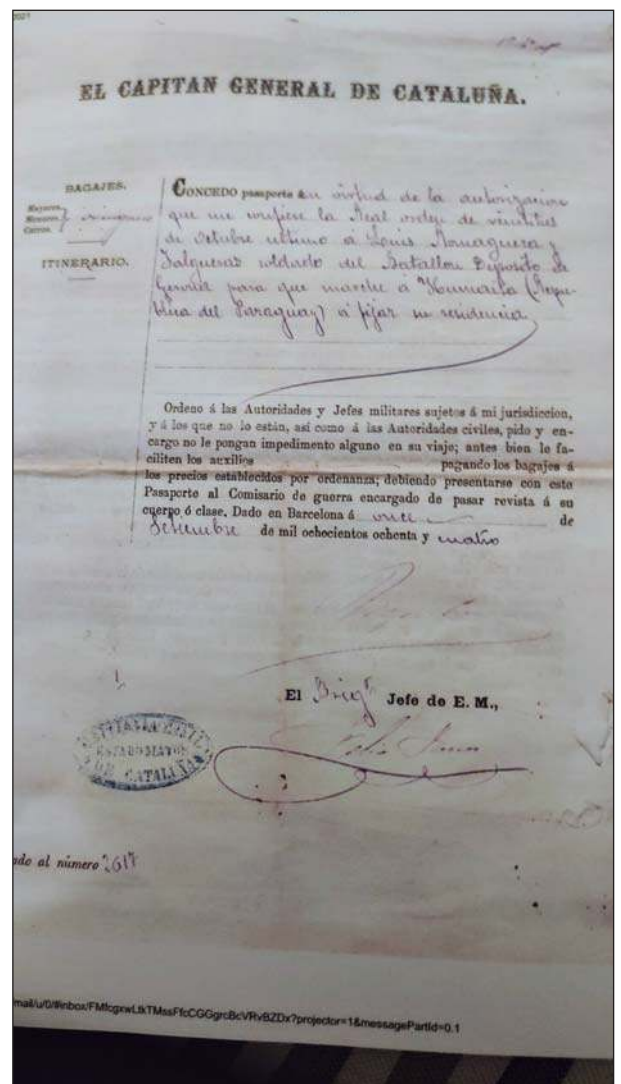
Fa més de dos-cents anys de la pèrdua dels dominis espanyol i portuguès a l'Argentina, Paraguai i Uruguai. L'any 2022 es commemorarà el bicentenari de la independència del Brasil. Espanya perdrà l'illa de Cuba vuitanta anys més tard, el 1898. També Filipines, el mateix any.

Aquests esdeveniments no varen representar cap impediment perquè molts catalans, entre ells alguns corçanencs, travessessin l'Atlàntic per anar a fer "les Amèriques" a "fer fortuna" com se'n deia a l'època. Eren els anomenats indians o americanos.

Entre 1846 i 1869, 33 joves del poble, una bona part dels quals va organitzar la seva vida a Amèrica, presenten la documentació per poder abandonar la península. Es tractava d'una instància dirigida al rei on es feia constar l'edat, el lloc d'origen, l'estat civil, la professió, el lloc de destinació, i el nom de la persona que et reclama i es compromet a donar-te feina. Sovint, el funcionari de torn hi afegeix la descripció física, un certificat de bona conducta, una partida de baptisme i una carta de presentació. Durant les dècades posteriors i fins el primer terç del segle XX, el moviment migratori va continuar, tot i que en nombre molt inferior.

Quan els indians tornaven de fer les Amèriques, sobretot quan havien fet fortuna, solien presumir de millores a la casa o bé de casa nova, a l'estil colonial. Se'ls veia passejar fent gala de vestimentes elegants i mocadors de seda, pantalons clars i barret. Fins i tot als cementiris l'ostentació era evident en la decoració de les làpides dels nínxols.

A Corçà, la mansió indiana per excel·lència és villa Luz, una construcció a l'exemple del poble aixecada a primers del segle XX per en Claudi Carbonell, fill, net i besnet de metges. Nascut a can Sala, al carrer Major, va marxar a Amèrica quan tenia disset anys. Les coses li varen anar molt bé, però en lloc de seguir la moda del moment i anar a viure a la costa, es va quedar al poble per "compartir xerrades i jugar a cartes amb companys de tota la vida". Altres indians es varen fer construir edificis més discrets amb façanes molt simètriques i finestres regulars. Del seu passat indià, no obstant, només en resten les terrasses àmplies, decorades amb pintures murals de temàtica tropical. És el cas de can Font i Can Bonet al carrer Sant Sebastià.





Josep Romaguera Ferragut, Margarida Falgueras, Lluís J. Romaguera Falgueras (porta bigoti), Carne Aurich Carbonell, Josep Romaguera Aurich (nen), Teresa Romaguera Aurich (nena).

A l'article "El meu avi va anar a Cuba" (El Mercadal num. 4 de febrer de 1998) us parlava d'en Joaquim Rovira Albert, un jove corçanenc que va marxar a l'Argentina per evitar ser reclutat i enviat al front. No va fer fortuna i, a més a més, quan va tornar es va haver d'incorporar a files.

D'altres indians varen ser Joaquim Romaguera Ferragut i el seu nebot, Lluís Joaquim Romaguera Falgueras, ambdós relacionats amb la família Camps i el seu passat indià.

La família Romaguera va arribar a Corçà a finals del segle XVIII provinent de Matajudaica. Ocupava un petit habitatge que havia construït l'avi, en Pere Romaguera Pareta, al costat del torrent de la Berra. Després de marxar, en Joaquim ja no va trepitjar mai més el poble. Quan va tornar en Lluís, en Joaquim va millorar i ampliar la caseta que tenien al costat de l'hort fent xamfrà amb el carrer Major i va comprar més terrenys. A can Romaguera treballaven la terra.

En Joaquim Esteve Basili Romaguera Ferragut havia nascut el març de 1835 i va iniciar el viatge cap a Amèrica vint anys més tard, després d'escapar de l'epidèmia de còlera que havia causat estralls entre la població. El seu destí era Buenos Aires, a l'Argentina, on declara que hi té amics i que hi treballarà de fuster.

El seu nebot, en Lluís Joaquim Romaguera Falgueras, va néixer el 16 de novembre de 1864, el segon fill de Josep Romaguera i Margarida Falgueras que, com a fadrístern, havia de buscar el futur fora de la unitat familiar. Va anar a Amèrica el 1884, a Humaità, República del Paraguai, després de rebre notícies de l'oncle explicant les oportunitats del nou continent. A l'Uruguai estava inscrit al Consulat General amb el num. 15 i treballava de comercial.

temps era temps

Els habitants d'Humaità es dedicaven principalment a la ramaderia, a l'agricultura i a la pesca. En aquest context hem d'entendre els objectes que va portar Lluís Joaquim cap a la península: ferros per marcar el bestiar amb les seves inicials, una mena de carabasses i petits vols per beure mate, fletxes per a la cacera i encara es guarda la maleta-caixa amb la qual va fer el viatge. La col·lecció d'objectes i els documents conservats pels seus descendents mostren l'activitat de Lluís



Joaquim lligada al món del bestiar. Uns inicis com a comerciant i, més tard, també propietari de terres "haciendas" amb bestiar que portava senyal registrada "a l'orella dreta i dos talls a la punta. A l'agost de 1889 havia oficialitzat "el ferro LJR" com a distintiu pel bestiar de les seves finques. Suposem que la marca a l'orella seria per les vaques i el ferro per marcar cavalls.



Va haver de tornar a Corçà l'any 1893 perquè havia mort el seu germà Miquel amb 28 anys i ell es convertia en hereu. S'havia de fer càrrec de la casa i tenir cura dels pares. Tenia vint-i-nou anys i n'havia viscut nou a l'Uruguai. Instal·lat definitivament a l'Empordà, l'any 1900 es casa amb Maria del Carme Aurich Carbonell.

Nota: El meu agraïment a Carme Romaguera Llonch, per tot l'ajut i col·laboració.

farmàcia
carlescomas

Av. Costa Brava, 2
17121 **CORÇÀ**, GIRONA

Tel. **972 630 083**

sabíeu que...

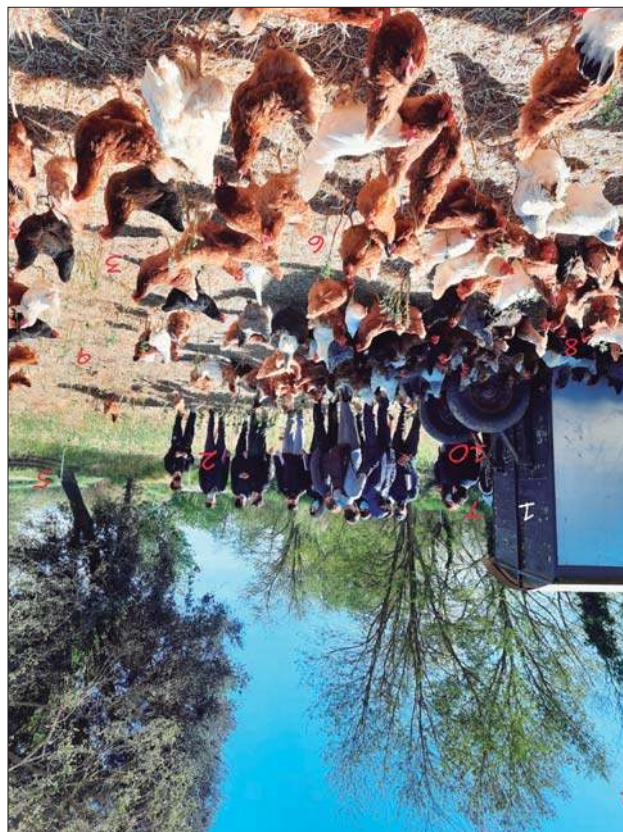
- ✓ L'Eva Gasull, veïna de Casavells, i durant un temps coordinadora de la nostra revista el Mercadal, juntament amb la Maite Marco de Porqueres han escrit un llibre, Històries d'una panxa. El llibre és la història d'unes mares que es retroben anys després d'un viatge a la Índia i comparteixen les experiències personals de cada una d'elles fins arribar a ser mares.



Dones atrafegades que ben segur faran un forat a l'agenda i presentaran el llibre a Corçà i a Casavells . Poseu la data, que us voldrem escoltar.

- ✓ A certes hores del matí, en el semàfor de la carretera de Monells, es formen embussaments degut a les furgonetes que aparquen tot pujant a la vorera i obliguen als vianants a passar pel mig de la carretera? Un gran perill.
- ✓ L'Ajuntament de Corçà i Càritas la Bisbal han renovat per segona vegada el conveni de col·laboració principalment en els projectes de "SER GRAN AMB DIGNITAT" i "ALIMENTS"? A part, també els corçanencs poden fer servir els altres serveis de Càritas com el d'acollida, apadrinar un avi, roba i classes de català per a recents vinguts.
- ✓ Càritas la Bisbal ha posat en marxa dos canals de comunicació per tal d'estar més a prop dels ciutadans i que aquests coneguin més directament tot allò que fa:
 1. Càritas la Bisbal ha obert un nou canal a l'aplicació Telegram
 2. La web <https://www.caritassgirona.cat/ca/1822/la-bisbal-d-emporda.html>

SOLUCIONS A LES 10 DIFERÈNCIES



recepta

LLENTIES ESTOFADES

Francesc Pacheco

Dificultat: fàcil.

Temps: 1 hora

INGREDIENTS PER A 4 PERSONES:

- lleties cuites 500-600 grs.
- 1 ceba gran.
- 1 pastanaga gran.
- 1 cabeça d'all.
- 1 cullerada sopera de farigola.
- 200 grs. panxeta sense cotna.
- 150 grs. xoriç ibèric.
- Oli d'oliva verge extra.
- 1 got de vi blanc (250ml).
- 2 cullerades soperes de tomàquet fregit.
- 1 got brou de pollastre (250ml)

Com ho fem?

PREPARACIÓ:

Trinxem bé la panxeta i la posem a daurar amb l'oli d'oliva amb l'olla ràpida. Quan estigui daurada, la retirem i hi posem la ceba i la pastanaga, ben trinxades, a suar. A continuació hi afegim la farigola, la cabeça d'all tallada en dos, el tomàquet fregit i el got de vi blanc. Mentre arrenca el bull i va reduint, trinxem el xoriç i l'hi afegim. Just abans de tancar l'olla ràpida, hi afegim el got de brou i tanquem. A foc mitjà, jo les tinc entre 12' i 15'. Quan estiguen, retireu els alls i afegiu-hi les lleties. Si les veieu molt eixutes, podeu afegir-hi més brou, quedaran igual de bones.

LLENTIES?

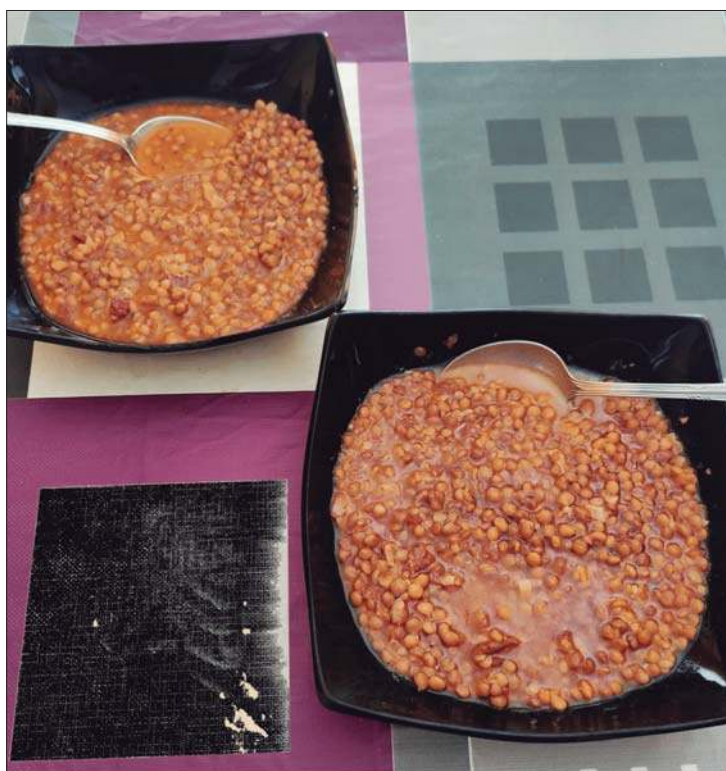
Aquest no és un plat d'estiu, però nutritivament, els llegums els hauríem de consumir tot l'any, són de fàcil digestió i una gran font de proteïnes i minerals com el ferro, el potasi i el magnesi.

Sabíeu que si les barregem amb arròs, el nostre cos absorbeix millor el ferro?

Per cert, aquesta recepta la fem a casa des de sempre, tot i que, pel ciberespai en corren de molt semblants. Ja ho he dit.

Tasteu-la i ja em direu què!

SALUT I BON PROFIT!!!



<p>INSTAL·LACIONS</p> <p>Bahil</p>	 <p>972 643 804</p>
<p>C. Jaume II, 33 - La Bisbal d'Empordà C. Montgrí, 2 - Casavells - Corçà</p>	

Horizontals.

1. Estat en el qual hem viscut durant tot un any.

2. Faig alguna cosa per alimentar-me durant aquest període. Entomeu el nom d'un cantautor mallorquí. **3.** Moderat, pausat, morigerat. **4.** Molèstia causada per la repetició d'alguna cosa venint de l'est. Gran, però més gran. **5.** Un barroer i eixelebrat que ve d'orient. Nom propi d'un bruixot. **6.** Vocal o número. La vocal ara és primera. Llengua occitana. Seria Esquerra Republicana de Catalunya si es portessin bé. **7.** Ni jo ni ell. De l'inrevés, antiga

mesura de longitud dividida en vuit pams. Vanitós, presumit, fatxenda. **8.** Consonant sinuosa. Llibre de Pol Quesada. Punt cardinal que nitrogena. **9.** Tip, saciat, sadoll. Peces cilíndriques que al seu voltant fan girar una roda que procedeixen de l'est. **10.** Premi que la Generalitat ha donat a l'escola Rodonell.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2						■					
3											
4					■						
5									■		
6		■		■			■				
7			■					■			
8		■								■	
9	■					■					
10										■	

10. Premi que la Generalitat ha donat a l'escola Rodonell.

Verticals.

1. Un dels títols que ha guanyat en Jordi Mercader. La busco quan vull aparcar el cotxe. **2.** Em sembla que ara estem a la quarta. És vocal o número però no és la mateixa que abans. Nota musical que treballa. **3.** Mullin els vestits si venen del sud. Durant un temps han tancat a les cinc de la tarda. **4.** Material que fa servir l'escultor Manuel Puente. Selecciona pujant de baix. **5.** Projecte d'Intervenció Comunitària Intercultural que es desenvolupa a Collblanc i a l'Hospitalet. És una constitució inacabada, registri.

6. Punt cardinal situat al seu lloc. Es fa a Corça els dissabtes. Catalunya romana. **7.** Mancada d'intensitat acústica. Lligui roba. **8.** Ha aparegut del sud el responsable de l'economia d'un monestir. A l'inrevés, els sanitaris n'han tingut força. **9.** Cabdill àrab. Part de l'extremitat inferior. **10.** Em pordoneu, Dit del gen produït per mutació recessiva l'efecte de la qual, almenys en aparença, no té relació amb l'efecte del seu al·lel no mutat. Itàlia juga sola. **11.** Un dels carrers de la gauche divina a Barcelona als anys 70 i 80. Baixant un animal que neda, pujant un sopar.

11. Un dels carrers de la gauche divina a Barcelona als anys 70 i 80. Baixant un animal que neda, pujant un sopar.

12. Un dels carrers de la gauche divina a Barcelona als anys 70 i 80. Baixant un animal que neda, pujant un sopar.

13. Un dels carrers de la gauche divina a Barcelona als anys 70 i 80. Baixant un animal que neda, pujant un sopar.

14. Un dels carrers de la gauche divina a Barcelona als anys 70 i 80. Baixant un animal que neda, pujant un sopar.

15. Un dels carrers de la gauche divina a Barcelona als anys 70 i 80. Baixant un animal que neda, pujant un sopar.

16. Un dels carrers de la gauche divina a Barcelona als anys 70 i 80. Baixant un animal que neda, pujant un sopar.

17. Un dels carrers de la gauche divina a Barcelona als anys 70 i 80. Baixant un animal que neda, pujant un sopar.

18. Un dels carrers de la gauche divina a Barcelona als anys 70 i 80. Baixant un animal que neda, pujant un sopar.

19. Un dels carrers de la gauche divina a Barcelona als anys 70 i 80. Baixant un animal que neda, pujant un sopar.

20. Un dels carrers de la gauche divina a Barcelona als anys 70 i 80. Baixant un animal que neda, pujant un sopar.

NOMBRES ROMANS

A: La busca quasi tothom

B: Ens ha fastiguejat un

50

1000 6 519

el poble opina

QUAN VAIG ARRIBAR A CORÇA

Lidia Besc

El dia 10 d'octubre vaig arribar per primera vegada a Catalunya, concretament a Corçà. El poble estava tot de festa, la festa que se celebra cada any durant el mes d'octubre, la Festa Major. Jo no tenia ni vint anys, feia dos mesos que m'havia casat i amb el meu marit, vaig venir a Corçà a visitar la seva família que feia uns anys vivia aquí.

Per mi era tot nou: la gent, la cultura, els costums, però aviat em va agradar moltíssim el paisatge, el mar! Ara he d'explicar que soc de Romania i que el trosset de costa que té el meu país no l'havia vist mai, mai vaig tenir l'oportunitat de visitar-lo.

Aquesta visita es va transformar en una història de vida de 16 anys! Dos joves amb una maleta i tres coses que teníem, però amb moltes ganes de fer coses grans a la vida, tot i que ni tan sols sabíem amb què es menja aquest plat, ni quin gust tenia tot això que es diu... VIDA!

La gent del poble era molt amable, molt maca, tot i que alguns tenien una mirada sospitosa (alguns romanesos s'han encarregat de deixar mala fama per als altres).

Com qualsevol començament les coses són difícils, res és fàcil però ens vàrem posar les piles quan ja havíem decidit que sí, que ens quedàvem a viure aquí!

Vaig trobar una casa per netejar, després dos i tres... fins a onze cases tenia per fer la neteja!

Els meus pares m'han ensenyat els valors de la vida que mai fallen, i així vaig aconseguir arribar més lluny del que pensava. Enyoro molt la meva família, els meus pares i germans però quan un país et dona el pa de cada dia es converteix a poc a poc en la teva terra encara que siguis el fill adoptat.

Tinc molts records d'aquí, de la casa on vivim, cada vegada que arribava amb un nen de la maternitat, sentia que estava construint un castell d'un conte d'amor. Avui per avui a casa som cinc, en Cristian, el meu home, un tros de Déu, la Cristina, en Lucas i la Bianca, tots som part d'aquesta història tan bonica.

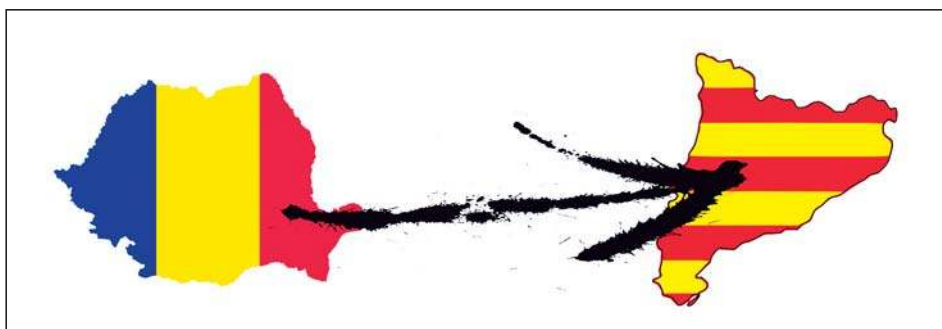
És complicat pensar en demà, estem vivint moments molts difícils per aquesta pandèmia, però estic segura que els meus fills no voldran pas marxar i jo estaré aquí per donar-los suport i ajudar-los en el que necessitin.

Els moments han estat barrejats d'alegries i tristeses i moltes més coses, però el més important per a mi és LA PAU que una família té dins a casa quan tanca la porta i també és molt important la salut.

Estic molt agraïda a tota la gent que he conegut i m'ha ajudat a integrar-me aquí i, si algun dia marxo estic convençuda que una part del meu cor es quedarà a Corçà.

He après molt: des de cançons d'amor fins a donar un parell d'hòsties ben donades. He après a escriure una mica el català.

Gràcies per ser part de la meva vida.



les 10 diferències



Solucions als mots encruats
Horizontals: 1. CONFINAMENT, 2. ONIUC, TOMEU, 3. PARSIMONIOS, 4. IDET, ENORME, 5. LAMACRAC, OT, 6. O, A, OC, ECR, 7. TU, ANAC, UFA, 8. S, BISTURI, N, 9. FART, SOXIE, 10. PARTICIPA, C.
Verticals: 1. COPILOTS, 2. ONADA, U, F, 3. NIREMA, BA, 4. FUSTA, AIR, 5. ICI, CONS, 6. N, MERCAT, 7. ATONA, CU, 8. MONOCE, R, 9. EMIR, CUI, 10. NEOMORE, 11. TUSSET, AN, Nombres romans: A: Vacuna - B: Covid19



BASA COMA

FUSTERS

www.basacomafusters.com

DISTRIBUIDOR OFICIAL
Delta Cocinas

**DEMANEU PRESSUPOST
SENSE COMPROMÍS!**

C/ Montseny, 18 - 17121 CORÇÀ
Av. Puig Negre, 2 - 17111 VULPELLAC/LA BISBAL D'EMPORDÀ.
Tel. **972 630 053** - Mob. **627 490 636**
basacomafusters@gmail.com



Ajuntament de
Corçà



Diputació de Girona